

дамъ, и хичъ на умъ ми не иде . . . Ой! Ой! Ами какъ така, а? Какъ се сбърка да ни наоби-колишъ? . . .

— По командировка съмъ . . . по работа, па рекохъ, чакай да ги видя, затжжихъ се, домиля ми за родното мѣсто . . . Нали и въ читанкитѣ пише: „Дето ида, ида ази все се иска менъ, пакъ селото си да видя, дето съмъ роденъ . . .“

— Хубаво, хубаво си направилъ, — казваше жената, като го водѣше къмъ кѣщи. Инженерътъ оглеждаше вниматилно двора. Заднята му частъ бѣше преградена съ низъкъ зидъ. Налѣво се виждаше малка кѣща, наскоро строена. Едно червеникаво куче погледна отъ плетената порта, залая като по дългъ, завъртѣ се мигновено, за да пропѣди купъ досадни мухи задъ опашката си, и изчезна.

— Тази кѣща на кого е?

— На Тодора, на голѣмия.

— Той отдѣли ли се?

— Отдѣли се. Тази дето най-напредъ се показва, е булката му.

— Ти при кого си?

— При другитѣ двама — Сандю и Маринъ.

— Тѣ голѣми ли сж?

— Амче голѣми сж я, порастнаха . . . Сандю е двайсе и две годишенъ, пѣкъ Маринъ сега по Богороица ще влѣзе въ осемнайсетата.

— Глей ти, глей! . . . Ергени ли сж?

— Сандя го оженихме по нова година, пѣкъ Маринъ сега ергенува . . .

— Не ги познавамъ, — рече като на себе си инженеръ.

— Какъ? Сандю бѣше на две години, кога се дѣлихме, пѣкъ Маринъ се роди сетне, на тебе го кръстихме . . .